

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מאיר לוברבאום

המאשימה

נגד

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד יאיר מושיוב

הנאשם

הכרעת דין

האישום

- (1) כנגד הנאשם הוגש כתב אישום (מתוקן מיום 9.7.2019 - להלן: "כתב האישום") שמייחס לו אירוע אלימות כלפי בת-זוגו (להלן: "המתלוננת").
- (2) לפי האישום, בזמנים הרלבנטיים לו, הנאשם והמתלוננת היו בני זוג. בתאריך 28.6.2017, בשעה 06:30 לערך (להלן: "יום האירוע"), הם שהו בבית מגוריו של הנאשם. המתלוננת ניסתה להעירו כדי שיסיע אותה לביתה. לאחר מספר ניסיונות להעירו, אמרה לו שהיא לוקחת כסף מהמגירה וכי היא מזמינה מונית, הנאשם צעק עליה ואמר "תעזבי את המגירה אני לוקח אותך", הוא כעס ולקח את מכשיר הטלפון שלה, והיא יצאה מהחדר. במעמד זה, זרק הנאשם על המתלוננת נעל שפגעה בצווארה, קרע לה את השרשרת ותפס לה את שתי ידיה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת כאבים חזקים. בנוסף, בעת שניסתה להדוף אותו מעליה ננעצו ציפורניה בידיו וגרמו לו דימום. מיד ובסמוך לכך, הנאשם כעס לאחר שראה את הדימום ונתן למתלוננת סטירות, תפס אותה בכוח וקילל אותה "את שרמוטה, בת שרמוטה, בת זונה מזדיינת, את תשלמי על זה".
- (3) המאשימה מייחסת לנאשם ביצוע עבירה תקיפה הגורמת חבלה ממשית לבן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

תשובת הנאשם

(4) בדיון מיום 9.11.2020 ניתנה תשובת הנאשם לאישום. הנאשם כופר במיוחס לו, וכדברי בא-כוחו: "לא היו דברים מעולם" (שורה 17, עמוד 7). הנאשם מאשר כי הוא והמתלוננת היו בני זוג או חברים. בבוקר של יום האירוע, כאשר התעוררה המתלוננת, הוא ביקש ממנה לצאת מהבית אך היא סירבה. משהתעקש כי תלך, היא נעלבה. הנאשם מודה בסעיף 2 בכתב האישום לפיו לאחר ניסיונות להעירו, אמרה לו שהיא לוקחת כסף מהמגירה ומזמינה מונית. הוא גם מאשר כי צעק וביקש ממנה לעזוב את המגירה באומרו שהוא ייקח אותה, וכן מאשר כי לקח את הטלפון שלה והיא עזבה את החדר. כפי שיפורט בהמשך, בעדותו במשפט, הכחיש הנאשם כי לקח את הטלפון. בכל אופן, הנאשם כופר כאמור בכל אירוע התקיפה המיוחס לו, הסטירות או תפיסת הידיים. הוא אכן נפגע ודימם אך לא כמתואר באישום, וממילא קללות שנאמרו באירוע, אינן מהוות עבירה.

ראיות הצדדים וההל"ך

(5) בפרשת התביעה, העידו (לפי סדר שמיעת העדויות) המתלוננת, אמה (להלן: "ר"), אחותה (להלן: "ו") ואביה (להלן: "ס"). עוד מטעמה, הוגשו מוצגים אלה:

- ת/1 - דו"ח פעולה מיום 20.7.2017, שעה 01:33. דו"ח שמולא על-ידי שוטר לאחר שנקראה המשטרה על-ידי המתלוננת לביתה ביום 20.7.2017. אותו שוטר עיכב את הנאשם ששהה ברכבו סמוך לבית והביאו לתחנת המשטרה לחקירה.
- ת/2 - הודעת המתלוננת במשטרה מיום 20.7.2017, שעה 02:34, לצורך הגשת תלונה נגד הנאשם. בהודעתה מתארת בין היתר, את מה שהתרחש ביום האירוע מושא האישום וגם אירועים נוספים.
- ת/3 - עותק של מסרונים מיום 28.6.2017. מדובר בהתכתבות באמצעות יישומון הוואצ-אפ' בין המתלוננת לבין אחותה ו', בטווח השעות 09:52 - 10:49.
- ת/4 - הודעת הנאשם במשטרה מיום 20.7.2017, שעה 04:06. מדובר בהודעת הנאשם שנגבתה תחת אזהרה ובה בין היתר, הוא התייחס לחשדות נגדו והציג את גרסתו ביחס למה שאירע ביום האירוע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

(6) בפרשת ההגנה, העיד הנאשם והוגש מטעמו בהסכמה, דו"ח הערכת מסוכנות מיום 20.7.2017, שעה 05:53 (1/1). לפי מוצג זה, ניתנו תשובות חיוביות של המתלוננת רק על שתי שאלות מתוך 45 שאלות, והן: השאלה ביחס למגורים בנפרד של בני הזוג על רקע פרידה, וגם השאלה האם הנאשם מפגין תלות רגשית במתלוננת.

(7) ביום 21.1.2021 התקיים דיון שבו נשמעו עדויות עדי הצדדים. ביום 18.3.2021 נשמעו סיכומי הצדדים בעל-פה.

עדות המתלוננת (עמודים 12-69 בפרוטוקול)

(8) המתלוננת בת 26. לפי עדותה, היא והנאשם, יצאו יחד משך כחמש שנים עוד כשהייתה בת 16 והוא היה מבוגר ממנה בחצי תריסר. ההיכרות בינה לבינו החלה עת היה בקשרי ידידות עם אחותה ו'. מוזיקה היוותה מכנה משותף ביניהם. הקשר התהדק ונהיו זוג עם הגיעה לגיל 18. אמנם הייתה ביניהם אהבה ורומנטיקה, אך היה גם "בלגן". לדבריה, מערכת היחסים ביניהם לא הייתה נטולת מהמורות ולעיתים היו גם מקרים של התקפי זעם ואלימות פיזית. בתקופת קשר זה היא פיתחה התקפי חרדה ובשנתיים הראשונות של הקשר, כל סוף שבוע היא הייתה שבה לביתה ובוכה. אף שהוריה הבחינו בזאת, כל פעם היא ניסתה לתרץ את זה במשהו אחר. היא המשיכה קשר עמו כי הייתה, לדבריה, "סופר נאיבית ומאוהבת". בהמשך, הדברים התהפכו, באופן זה שהנאשם נהיה יותר תלותי בה מאשר היא בו.

(9) אירוע אלימות ראשון התרחש בברלין לפני 3-4 שנים לערך, במסגרת טיול שבו נטלו חלק הנאשם, המתלוננת ואחותה ו' (להלן: "האירוע בברלין"). ערב אחד, שעה שהנאשם והמתלוננת שהו בדירה נפרדת מ-ו', סבר הנאשם כי המתלוננת שלחה הודעה לחברים ולפיה הוא עייף ולא ייצא לבילוי. הוא כעס והרים עליה יד. עקב זאת, שלחה הודעה קולית ל-ו' וסיפרה את אשר אירע. משידע זאת הנאשם, שוב הרים עליה יד. היא בכתה, אך יום למחרת יושבו ההדורים. המתלוננת תיארה את עצמה אותה תקופה כ-"ילדה מאוד מאוד, מאוד, מאוהבת". כך שלאחר התקפי זעם או אלימות, הייתה מקבלת ממנו המון אהבה והבטחה שיהיה לה טוב.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

(10) ביחס לאירוע מושא האישום, אותה תקופה היא עבדה בחברת קייטרינג. לעתים היא הייתה ישנה בבית מגוריו. אמנם הייתה לה הסעה בבוקר למקום העבודה, אך הוא היה מבטיח לה שהוא יסיע אותה. היא העידה כי היא מכירה את ההיסטוריה שקשה להעיר אותו משינה. עוד העידה כי היא דואגת להסדיר את נושא הסעתה לעבודה ערב קודם. אותו בוקר, בסביבות השעה 06:00 או 06:30, ניסתה להעירו ללא צלחה. היא ניגשה למגירה כדי לקחת כסף ולהזמין מונית. הוא כעס "מתוך שינה". כי אז, יצאה מהחדר והוא נהיה אגרסיבי יותר וזרק לכיוונה נעל שפגעה בה. המתלוננת אינה זוכרת אם זה היה "כפכף או נעל ספורט". היא ירדה למטה לאזור הסלון והמטבח כדי להכין קפה ואולי הדברים יירגעו. גם הוא ירד למטה סמוך לאחר מכן, ולעיני אמו, הוא תפס את ידי המתלוננת בחוזקה דבר שגרם לה "כאבי תופת". היא רצתה שיפסיק וחששה שירביץ לה, וכי אז מבלי שתתכוון לכך שרטה את ידיו בציפורניה וירד לו דם. זה עצבן אותו ואז החל לקלל אותה וליתן לה סטירות, קרע את השרשרת שעל הצוואר והותיר סימנים בצוואר. אמו ניסתה להרגיעו אך ללא צלחה. המתלוננת ניגשה למרפסת בשעה 07:00, התקשרה לאביה על מנת שיאסוף אותה. הורי המתלוננת אספו אותה מביתו של הנאשם.

(11) בעקבות אירוע זה, ניתקה המתלוננת את הקשר שלה עם הנאשם חרף ניסיונותיו להשיגה בטלפון ובהודעות. היא לא הגישה תלונה נגדו, כי לא רצתה להגיע לזאת. פחות מחודש לאחר האירוע, הגיע הנאשם מתחת לביתה חרף ניתוק הקשר וביקש ממנה לרדת כדי לפגוש אותו. כי אז הזמינה משטרה והגישה תלונה פלילית נגדו (ביום 20.7.2017 - להלן: "יום התלונה"). התלונה הוגשה לאחר שכבר הבינה כי היא חייבת להתפקח וכן הבינה שחרף חומרת מעשיו, נראה שהנאשם לא מבין זאת, ממשיך להתקשר ואינו לוקח אחריות.

(12) עוד לפי עדותה, כשנה לאחר הגשת התלונה, נפגשה המתלוננת עם הנאשם מספר פעמים אך לא כזוג, בחלק מהמפגשים אף היה מגע אינטימי ביניהם. הנאשם ביקש מהמתלוננת "אלפי פעמים" לבטל את התלונה והיא אף ניסתה לעשות כן אך הוסבר לה שזה כבר בלתי אפשרי. לדבריה, היא פעלה רק בטוב לב אך אדם שהרביץ לה לא יכול להיות "הפרטנר" שלה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

עדות ר' (עמודים 69-95 בפרוטוקול)

(13) ר' היא אמה של המתלוננת. בתחילת עדותה, תיארה ר' את הקשר בין בתה לבין הנאשם שנמשך מספר שנים ולא היה לשביעות רצונם של ההורים. המתלוננת הייתה מאוד מאוהבת בנאשם, אך מצד שני היה לה קשה עמו. תמיד הייתה שבה הביתה בבכי וכשהיא עצבנית, הוא היה "עושה ממנה בן אדם אפס", אך גם אומר לה שלא יכול להיות בלעדיה.

(14) ביחס ליום האירוע, לפי עדותה, בשעת בוקר (06:00 או 06:30) התקשרה המתלוננת לה ולאביה וביקשה כי יאספו אותה מבית הנאשם וכי הוא מרביץ לה. באותה שיחה, נשמעו צעקות בטלפון, והמתלוננת נשמעת אומרת: "מה יש לך? תעצור, אל תרביץ לי. אתה רוצה להרוג אותי". העדה ובעלה סרו ברכבם לבית הנאשם. המתלוננת יצאה כשהיא נסערת ורועדת ולא הייתה מסוגלת לספר להוריה דבר באותו רגע, רק אמרה "הוא פיצץ אותי". ההורים לא ידעו מה לעשות אך סברו שיש לאפשר לה להתמודד עם המצב הזה ולהבין "בפעם אחת ולתמיד עם מי יש לה עסק", וכי אדם שזורק עליה דברים ומרביץ לה, אין זו אהבה אלא אובססיה. בשלב מאוחר יותר, סיפרה להם המתלוננת על מה שהתרחש ועל אלימות קודמת שעברה באירוע בברלין.

(15) בחקירתה הנגדית העידה ר' כי ביום האירוע, בשיחה האמורה של המתלוננת, שהייתה על רמקול נשמע ברקע: "אל תזרוק עלי דברים, מה יש לך? אתה השתגעת? אתה משוגע, אתה חולה נפש, אתה צריך טיפול". העדה פחדה שגורל בתה יהיה כגורל נשים רבות שקיפחו את חייהן על-ידי בני זוגן. העדה שללה כי שמעה ברקע "אתה הורג אותי", אך כן שמעה את בתה אומרת "אל תרביץ לי, אתה מרביץ לי, למה אתה מרביץ לי".

(16) ר' העידה כי המתלוננת הייתה כמו כל אישה מוכה שעברה אלימות פיזית ומילולית, ממתינה לרגע השיפור מצד הנאשם, "אני אשתנה, אני אעשה הכל בשבילך, אני אוהב אותך, אני לא יכול בלעדייך, וילדה תמיד הייתה נופלת בתוכו". חרף הפצרות ההורים שהיא תגיש תלונה נגד הנאשם, המתלוננת סירבה לעשות כן וריחמה עליו, תמיד אמרה שהוא מסכן וזקוק לטיפול. המתלוננת הגישה תלונה כי היא רצתה לעשות זאת ולא ההורים. לאחר האירוע, ולאחר שהתחילה לספר להוריה על כל מה שעברה, קיבלה המתלוננת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

טיפול נפשיים ותרופתיים לאחר שהתחילה לסבול מחרדות. היא חששה לצאת לעבודה, חששה שהנאשם ימתין לה בפינה ולכן ביקשה מאמה שלא תעזוב אותה.

עדות ו' (עמודים 95-115 בפרוטוקול)

17 ו' היא אחותה של המתלוננת ומבוגרת ממנה בכ-4 שנים. לדבריה, היא הכירה את הנאשם לפני שהחלה מערכת היחסים בינו לבין אחותה המתלוננת. על טיב היחסים ביניהם (בין ו' לנאשם), העידה שהיא לא יודעת אם אפשר להגדיר את זה "קשר" ובכל מקרה לא היה בו רגש. כאשר נשאלה מדוע הגיעה לבית המשפט, הסבירה כי היא באה להעיד ביחס לאירוע בברלין. לדבריה, אחרי תקופת קשר בין המתלוננת לבין הנאשם, מערכת שידעה עליות ומורדות, טסו שלושתם לברלין. שם התפצלו, הנאשם ואחותה גרו בדירה נפרדת. ערב אחד, במסגרת התכתבות ביניהן, שלחה לה המתלוננת הודעה לפיה הנאשם סטר לה. המתלוננת ביקשה מ-ו' שלא לעשות דבר עם זה בחו"ל. ו' תיארה את המתלוננת כי הייתה בסיטואציה "מאוד שברירית". בארץ, המתלוננת פתחה את לבה לאחותה וסיפרה לה שהנאשם זורק עליה דברים, מרים ידיים ופעם אחת אף נגח בה. ו' תהתה כיצד הנאשם יכול להרביץ למתלוננת שהיא כל כך קטנה, ותיארה את יחסיהם כ-"מקום רעיל".

18 ביחס לאירוע מושא האישום, תראה ו' כי באותו יום החלה לקבל מסרונים מהמתלוננת על עוד מקרה שבו הנאשם הרים עליה ידיים. ו' מתכוונת למוצג 3/ שהוא מסרונים בין המתלוננת לבינה. לאחר מכן, העידה ו' כי המתלוננת שוחחה עמה ועדכנה אותה שהנאשם נמצא ברכבו מחוץ לביתה, וכי זה היה מפחיד מאוד. היא שכנעה את המתלוננת להתקשר למשטרה על מנת שייקחו אותו משם. אותו ערב, ו' שהייתה בתל-אביב, נסעה במונית בנסיעה מיוחדת ("ספישל") לתחנת המשטרה ושם פגשה את אחותה ואביה.

19 בחקירתה הנגדית העידה ו', בין השאר, כי ידעה על הקשר בין אחותה לבין הנאשם כשנה לאחר שזה התחיל. המתלוננת סיפרה לה על כך והרגישה שזה לא נעים. ו' תיארה כי הפריע לה שאחותה הצעירה הסתירה ממנה דברים. עוד העידה העדה, כי למתלוננת היו התקפי חרדה לא פשוטים מזה זמן רב, והיום היא נמצאת בשלב טוב יותר.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

עדות ס' (עמודים 115-132 בפרוטוקול)

(20) ס' הוא אביה של המתלוננת. בן כ-70 לערך. לדבריו, הוא פחות מעורב בענייני המתלוננת. עם זאת, לאחר הטיוול של בנותיו בברלין עם הנאשם, הבין שהיו ויכוחים בין המתלוננת לנאשם "ובאיזה שהוא שלב היה גם אלימות". הסביר למתלוננת כי זה קשר מסוכן, שכן הוא יבכה ויתנצל והיא תחזור אליו, וכך חוזר חלילה. ס' תיאר את מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם שהיא הייתה מאוד מושפעת ממנו לצד פער הגילאים. ביחס לאותה תקופה, הוא תיאר זאת "כאילו" היו לו שתי בנות: כאשר המתלוננת הייתה נפרדת מהנאשם, אז "היה לי את הבת שלי המתוקה", וכאשר היא הייתה בקשר אתו, היא הייתה אחרת "בעולם שלה". הוא סיפר גם כי לעתים היה שומע בבית את הצרחות שלה בשיחותיה עם הנאשם בטלפון.

(21) ביחס ליום האירוע, העיד ס' כי בשעת בוקר (06:30-07:00 לערך), הוא ואשתו עלו לרכב לשם נסיעה לעבודה. כי אז קיבלו שיחה מהמתלוננת שאומרת בצרחות, "אבא, בבקשה, בוא תאסוף אותי. אני אצל XXXX. בוא או תעביר לי כסף למונית". ס' אינו זוכר בדיוק אם השיחה הייתה מיועדת לו או לאשתו אך שניהם שמעו אותה. הוא העיד כי שמע צרחות וחפצים. בחקירתו הנגדית אישר העד את הודעתו במשטרה לפיה הוא שמע את המתלוננת בשיחה האמורה אומרת "עזוב אותי, אל תיגע בי". ס' זכר שהם סרו לבית הנאשם מהכיוון הנגדי בכביש ושם עשה פניית פרסה. המתלוננת חיכתה להם למטה. הנאשם לא ירד אחריה. היא נכנסה לרכב כשהיא נסערת ואמרה: "פיצצו אותי מכות".

(22) עוד העיד ס' שהמתלוננת סיפרה בשלב מאוחר יותר כי עת ניסתה להתגונן מפני הנאשם, היא שרטה אותו. המתלוננת סירבה להגיש תלונה נגד הנאשם. לסברת העד, זה נובע מחוסר ביטחון עצמי שלה.

(23) לעניין מערכת היחסים בין בנותיו, ס' תיאר אותן כ-"ידידות טובות" וכי ו' עזרה למתלוננת. ס' העיד כי יש לו 7 ילדים והוא לא מתערב במערכות היחסים שלהם. הוא הגדיר את עצמו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

כאיש פתוח בנושא זה. אותה תקופה, הוא עצמו עבר משבר כלכלי ולכן הוא עסק פחות בעניינים האישיים של ילדיו.

(24) העד סיפר גם על מקרה אחר, ככל הנראה לאחר האירוע בברלין, שבו הנאשם הגיע עד מתחת לביתם. המתלוננת ביקשה את רשות אביה לרדת לשוחח עמו. ס' הרשה לה וירד אחריה. הוא הבחין בנאשם מרים את קולו עליה, ואז המתלוננת עלתה ו-ס' נותר מטה. באותו מעמד העד ביקש מהנאשם להתרחק מהמתלוננת, אך הנאשם השיב לו שהוא אוהב אותה. כי אז, אמר ס' כי ינסה לעזור לו, הוא יעלה למעלה וישאל את המתלוננת, ואם היא תתרגז כי אז גם הנאשם יוכל לשוחח עמה. המתלוננת סירבה לשוחח עמו.

(25) לעניין הגשת התלונה במשטרה, ס' העיד כי לא אמר למתלוננת להגיש תלונה, זאת לעומת יום האירוע שבו אסף אותה מבית הנאשם. שם הפציר בה להגיש תלונה אך היא סירבה. לדברי העד, הוא תמך בהחלטת בתו לגשת למשטרה שכן "היא הגיעה למסקנה שצריכה ללכת למשטרה", וכי אנשים ככלל, פונים למשטרה כשהם מרגישים הרבה יותר ביטחון כדי להתמודד עם זה.

עדות הנאשם (עמודים 133-224 בפרוטוקול)

(26) הנאשם, בן כ-33. בפתח חקירתו הראשית, העיד כי מרבית "הסיפורים" שסיפרו העדים הם שקרים מוחלטים. לדבריו, המתלוננת היא מסתירה סדרתית אם זה מאחותה או ממשפחתה. הוא העיד כי הכיר את המתלוננת דרך אחותה ו' שהיה עמה בקשר. תחילת הקשר עם המתלוננת הייתה באמצעות הרשתות החברתיות. הנאשם לא הרגיש בנוח בהתחלה נוכח הקשר הקודם עם ו'. לדבריו, לאחר שנפגשו, עשה "ברקס" במובן זה שמנע ממערכת היחסים לעבור שלב קדימה, ולדעתו זה יצר אצל המתלוננת את האתגר להשיגו. בשלב מאוחר יותר, נהיו זוג אך בהחלטה משותפת, הם שמרו את זה בסוד על רקע חוסר הנוחות מהקשר הקודם של הנאשם עם ו'. הנאשם העיד, כי ו' ניסתה באופן תמידי לזרוע הרס ורעל במערכת היחסים עם המתלוננת. עוד העיד, כי "העליהום" כלפיו, מקורו ו' שטפטפה הרבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

- רעל כאמור במשפחתה כלפיו וזה התבטא גם בכך ש-ו' יצרה תחושה אצל המתלוננת, "או אני או XXXX". דבר זה גרם חוסר נוחות אצל המתלוננת כאילו העדיפה צד על משפחתה.
- (27) הנאשם תיאר את המתלוננת כמי שהייתה מציפה שקרים לו ולמשפחתה, הכל לטובת האינטרס האישי שלה. היא הייתה מרעיפה עליו מחמאות ואהבה ונהייתה אובססיבית אליו. הנאשם הכחיש שהוא אדם תוקפני או מסוכן ולא יודע מה זה "להרים יד על אישה". אמנם היו עליות ומורדות ביחסים שלהם, אך המתלוננת תמיד הייתה משחקת ברגשות שלו, יוצרת ריבים עמו, מחפשת רגש אצל מישהו אחר או ברשתות החברתיות ואז חוזרת אליו. הנאשם אפשר למתלוננת באופן קבוע גישה לכספו ולא היה חוסך ממנה עצותיו הבוגרות.
- (28) ביחס לאירוע מושא האישום, הנאשם הכתיר אותו בוקר: "הבוקר המיותר הזה". לדבריו, ערב קודם, שבו הזוג מיום כיף בים המלח. ביום למחרת (יום האירוע), הייתה קבוצה לנאשם ישיבה חשובה בעבודה. ההסעה של המתלוננת הייתה בשעה 06:30 או 07:00. היא קמה עם "סוג של היסטריה" בשל איחור או משהו אחר. הנאשם ציין, כי אותה תקופה היה לו רכב מעבודה ולכן לא הייתה בעיה כי יסיע אותה במידה והייתה מפספסת את ההסעה שלה. נוכח ההיסטריה שלה אותו בוקר, היא באה אליו בטענות שמה שחשוב לו זו העבודה שלו וכי עליו להתעורר מיד, תוך איום שאם לא יעשה כן, זה לא ייגמר טוב והקשר יסתיים. הוא פתח את עיניו והיא ניסתה למשוך-לגרור אותו פיזית מהמיטה תוך צעקות. משיכה זו גרמה לשריטות בידיו ולדימום. המתלוננת ירדה לכיוון המטבח והוא ירד אחריה ושם פגש את אמו והראה לה מה גרמה המתלוננת לידיו.
- (29) הנאשם הכחיש, כי תפס את ידי המתלוננת וכי השריטות נגרמו כשניסתה להשתחרר מאחיזתו כביכול. הוא ביקש ממנה להסתלק. כנראה לא אהבה את התגובה שלו ולכן יצרה "דרמה". הנאשם מאשר, כי המתלוננת התקשרה לאביה אשר בא לאסוף אותה והוא תפס אותה בסערת עצבים. הנאשם אינו יודע כיצד נקרעה השרשרת.
- (30) הנאשם הכחיש, כי התעצבן לאחר שניגשה המתלוננת למגירה ולקחה כסף. לדבריו, אם היא הייתה עושה את זה, נותנת לו "נשיקה של יום טוב ולהתראות" ואיחולי הצלחה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

בפגישתו, הרי שום דבר לא היה קורה. הוא לא מנע מהמתלוננת לצאת מהבית והיה שמח לו הייתה לוקחת את הכסף ויוצאת. הנאשם הודה כי אמנם הוא הרים את קולו על המתלוננת, אך זאת מאחר והתעצבן לאחר שראה את ידו השרוטה והמדממת. הוא ביקש מהמתלוננת לעזוב את הבית, אך "בחיים" לא הרים עליה יד. הנאשם הסביר כי היה "בשוק" טוטאלי ותהה מול אמו כיצד יוכל ללכת לעבודה עם ידיים שרוטות.

(31) לאחר אותו בוקר, ובהינתן נקודת הסיום העגומה של הקשר ביניהם, דבר שהתקבל בכאב אצל הנאשם, הוא שלח הודעות רבות למתלוננת על מנת לסיים את הקשר באופן טוב יותר. יום אחד אף נסע ברכבו לביתה. הוא רצה לשוחח עמה, לשים את הדברים על השולחן, ולמסור כי כדאי להישאר חברים וחוקים אך כל אחד בדרכו.

(32) אשר לאירוע בברלין, העיד הנאשם כי ו' הוזמנה לטיול לבקשת המתלוננת שזה היה הטיול הראשון שלה לחו"ל. ל-ו' זה יצר חוסר נוחות. שם הם התפצלו. ערב אחד, רצתה המתלוננת לצאת לבלות עם ו' אך לא התמצאה בדרכים ולכן רצתה שהנאשם יצטרף אליה. משזה סירב, היא החלה לשלוח הודעות מוקלטות לאחותה, ואז חטף ממנה את מכשיר הטלפון כדי שתפסיק הקלטה. לא היה כל אירוע אלימות מצדו.

(33) לעניין חקירתו במשטרה, העיד הנאשם כי זה היה בשעה מאוד מוקדמת בבוקר ולאחר המתנה של מספר שעות באמצע הלילה, כשהוא צריך להיות בעבודה בשעה 08:30-09:00. זאת הייתה פעם ראשונה שלו בתחנת משטרה. לא רצה להתייעץ עם עורך-דין. כל שעניין אותו הוא להספיק לעבודה בבוקר, שכן מבחינתו העבודה קודמת לכל.

(34) תקופת מה לאחר הגשת התלונה, נפגש הנאשם עם המתלוננת. היא התנצלה לפניו ורצתה לבטל את התלונה נגדו ומסרה לו שהיא לא חשבה כי זה יגיע למצבים אלה. הנאשם יודע כי ו' לחצה על המתלוננת להגיש את התלונה נגדו. הקשר שלאחר התלונה היה סודי כי שניהם ידעו שלא יוכלו לחזור כפי שהיו קודם. במהלך קשר זה מסר הנאשם למתלוננת שיש לפתור את השלכות מה שאירע ביניהם שכן הדברים יצאו מפרופורציה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

(35) לעניין מצבה הנפשי, העיד הנאשם כי המתלוננת הייתה נוטלת תרופות נגד חרדה עוד מלפני האירוע וכי הוא עצמו היה מסיע אותה לפסיכולוגית אך לא יודע מה תוכן הטיפול.

(36) בחקירתו הנגדית, בין השאר, העיד הנאשם כי בהודעתו במשטרה הוא לא רצה "לסבך" את המתלוננת ולכן לא הזכיר על ההתחלה כי נעצה את ציפורניה בידיו שדיממו עקב זאת. הנאשם אישר כי סיפר חלק מהאמת ולא כולה כי לא רצה לשים על שולחן החוקר את כל הדברים השליליים שהיו בינו לבין המתלוננת, שכן הוא רצה לסיים את זה בצורה טובה.

דיון והכרעה

(37) לאחר ששמעתי את עדויות עדי הצדדים והתרשמתי מהן וכן לאחר שנתתי את דעתי לטענותיהם ולמכלול ראיותיהם, הגעתי לכלל מסקנה, כי הוכח על-ידי המאשימה, מעל לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את העובדות המפורטות בכתב האישום, הכל כפי שיפורט להלן.

(38) תחילה נזכיר את מושכלות היסוד לעניין רף ההוכחה הנדרש בהליך הפלילי. בעניין ע"פ 8415/16 חאטם אבו עסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (3.6.2018), נפסק בין היתר, כלהלן:

"כלל היסוד הראייתי בהליך הפלילי הוא שעל מנת להרשיע נאשם יש להשתכנע כי אשמתו הוכחה "מעבר לספק סביר" (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין). על משמעותה של דרישה זו נכתבו תילי תילים של פסקי דין, ואסתפק בציטוט דבריו המדויקים והתמציתיים של השופט אדמונד לוי ז"ל: "אין מדובר בספק שהסתברות התממשותו היא תיאורטית בלבד, אלא ספק ממשי שיש לו עוגן ואחיזה בחומר הראיות. אותו ספק צריך להיות בעל משקל, כזה שיש בו כדי לערער את המערך העובדתי-נסיבתי שהוצג על התביעה, עד שלא תוכל עוד לעמוד על רגליה מסקנה חד-משמעית בדבר אשמתו של הנאשם" (ראו: ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' בלאוסוב, [פורסם בנבו] פסקה 12 (13.09.2005))"

(39) מובהר למען הסר ספק כבר בפתח הדיון והכרעת הדין, כי האירוע בברלין אינו חלק מהאישום וגם זו לא הייתה כוונת המאשימה (שורות 9-10, עמוד 15). התרחשות הדברים בברלין הובאה ותהיה לה התייחסות אך ובלבד להבנת רקע מערכת היחסים שבין המתלוננת והנאשם עד מועד התרחשות האירוע מושא האישום, וכמובן לשם הערכת מהימנות העדויות של העדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

(40) כאמור, לאחר התרשמותי מעדויות עדי התביעה וניתוחן, מצאתי ליתן אומן בעדויות שנשמעו, זאת לעומת עדות הנאשם אשר מעוררת קשיים, כפי שאעמוד עליהם בהמשך, ובעיקר משלא הותירה רושם אמין.

(41) להתרשמותי, עדות המתלוננת בדבר התרחשות האירוע מושא האישום, אופן הפגיעה בגופה וחומרת הפגיעה, היא עדות מהימנה לחלוטין. עדותה הייתה קוהרנטית, צלולה, תוארה על-ידה בצורה מסודרת של התרחשות הדברים ובשפה ברורה. לדוגמא: המתלוננת העידה, בין היתר לעניין הפגיעה: "סטירה זה סטירה, אם אני פסיכולוגית או לא" (שורה 18 עמוד 63). לא התרשמתי כי המתלוננת מנסה בעדותה להפריז דווקא בתיאור האירוע, להחריף את חומרת המעשה המיוחס לנאשם או אף להשחיר את פניו מעבר למתואר באישום. נראה שתיאורי העדה במיוחד ביחס לנקודות המתח הקשות שהיו במערכת היחסים עם הנאשם, לרבות ביום האירוע, היו מאופקים ואלה הותירו את הרושם לפיו היא מציגה את הדברים כהווייתם על-פי זכרונה.

(42) המתלוננת תיארה בעדותה, כי בתחילת הקשר ביניהם היא מאוד אהבה את הנאשם. אך הוא לעומת זאת, ניצל אותה במניפולציות רגשיות, במובן זה, שחרף התקפי הזעם שלו במהלך יחסיהם, התנצלויותיו היו למעשה שובות את לבה, היא הייתה סולחת לו וכך הזוגיות נמשכה. עוד עולה מעדותה, במהלך הקשר ביניהם ולמצער בשלביו הראשונים, היא הייתה "סופר נאיבית ומאוהבת" (שורה 7, עמוד 30), ולדבריה: "מאוד מאוד קלה לשכנוע ומניפולציה. מוח של ילדה בת 16 שעוד לא התפתח" (שורות 9-10, עמוד 30). בהמשך העידה: "כשאת ילדה מאוהבת ודגש על ילדה ולאחר כל דבר כזה שקורה, בין אם זה אפילו מזערי, אני לא מדברת עכשיו כבר על אלימות קשוחה. תמיד מגיע מטר של אהבה מוגזמת, או. קיי? כשאני אומרת מוגזמת זה פשוט באמת באקסטרה, אקסטרה של אהבה, הערכה" (שורות 5-8, עמוד 42).

(43) ר', אמה של המתלוננת, העידה כי למרות הקשיים שהיו לבתה בזוגיות עם הנאשם, היא תמיד אמרה להוריה שהיא מחליטה "על החיים שלה" וההורים כיבדו זאת, אך לדברי האם:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

"כל הזמן היה מנתק לה מאתנו" (שורות 3-4, עמוד 73). ס', אביה של המתלוננת, העיד כאמור ביחס לזוגיות המתלוננת, כי לתקופות, הרגיש "כאילו" יש לו שתי בנות, פעם בתו "המתוקה" כשלא הייתה בקשר עם הנאשם, ופעם "בעולם שלה" כשהייתה בקשר עמו (שורות 9-25, עמוד 117).

(44) נחזור לעדות המתלוננת. לפיה, בהתחלה היא לא הגישה תלונה במשטרה עקב אותו אירוע מושא האישום, שכן לא רצתה להגיע "למקום הזה לפינה הזאת" (שורה 7, עמוד 19), ואולם בלית ברירה, משהמשיך הנאשם ליצור קשר עמה חרף התקיפה, היא תהתה אם הוא עדיין לא מפנים את חומרת מעשהו, ולכן היא צריכה "לנקוט בדרך אחרת. כי אם בן אדם עושה דבר כזה ועדיין לא מבין ש-קח צעד אחורה, אז לא הייתה לי ברירה" (שורות 11-9, עמוד 19). המתלוננת העידה גם כן, כי למעשה, התלונה הוגשה לאחר שהגיעו מים עד נפש, ולדבריה: "מתחת לבית שלי זה כבר די, וזה כבר לא, ואם ספגתי התעללות רגשית או פיזית או נפשית, מים עד נפש" (שורות 21-22, עמוד 44). המתלוננת תיארה, כי במסגרת יחסיהם השתדלה לראות את "הטוב" בנאשם ושיהיה לו טוב (שורות 2, 10 ו-17, עמוד 60) וכי ניסתה לסלוח לו (שורה 16, עמוד 60). לאחר האירוע האלים, כפי שעולה מעדותה, היא לא אצה רצה להתלונן כדי לא לעשות לו "רע" ולפי דבריה: "כשאני אמרתי שאני לא רוצה להיות פה אני לא משקרת. אין לי שום אינטרס לעשות לו רע" (שורות 1-2, עמוד 63).

(45) לדידי, דברי העדה לעיל, מחזקים את הרושם הראשוני מן הכנות של העדות ורמת המהימנות הגבוהה שיש לייחס לה כפי שאפרט להלן.

(46) אשר ליום האירוע ותיאור המתלוננת את השתלשלות הדברים, קיימים תימוכין וחיזוקים בחומר הראיות. אנמק.

(47) ראשית: מכלול עדות המתלוננת במשפט הוא עקבי להודעתה במשטרה (2/ת). למשמע עדותה במשפט מחד גיסא, ולמקרא הודעתה במשטרה מאידך גיסא, ניתן להתרשם כי דבריה במשפט, ולכל הפחות גרעין גרסתה, הם עקביים ועולים בקנה אחד עם מה שמסרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

במשטרה פחות מחודש מחלוף האירוע הנטען (ראו שורות 1-21 ב-ת/2). בין השאר, נרשם

מפיה שם:

"לפני חודש, ישנתי אצלו ב... הערתי אותו בבוקר כמה פעמים בשעה 6:30 לערך בגלל שהוא היה צריך להסיע אותי הביתה. אני ישנה אצלו בגלל שהוא מבקש כי הוא תליתי והוא היה מתעקש להחזיר אותי הביתה בעצמו, לאחר כמה ניסיונות להעיר אותו הוא חטף התקף זעם כשאמרתי לו שאני לוקחת כסף מהמגירה ומזמינה מונית כי הייתי צריכה להתארגן לעבודה אז הוא קם וצעק עליי ואמר "תעזבי את המגירה אני לוקח אותך" הוא לקח לי את הטלפון שאני לא אומין מונית, ירדתי למטה להכין פה ואמא שלו ... ניסתה להרגיע את המצב. XXXX זרק עליי דברים נעל שפגעה בי בצוואר, קרע לי את השרשרת לחלוטין, תפס לי את שתי הידיים וזה היה כאבי תופת. האינסטינקט שלי היה לתפוס אותו כדי למנוע ממני להרביץ לי, ברגע שתפסתי אותי ננעצו ציפורניים בידיו כדי להדוף אותו זה לא היה בכוונה. הוא התעצבן ראה שיש לו דם מזה הוא השתגע והעיף לי סטירת תפס אותי בכח קילל אותי "את שרמוטה, בת שרמוטה, בת זונה מזדיינת, את תשלמי על זה" וכל פעם שראה את הידיים שלו הוא פשוט נכנס לשיגעון מחדש ולא הצליח לעכל. התקשרתי לאבא דחוף לאבא שיבוא לקחת אותי והוא בא השם שלו ... באותו יום נפרדנו"

(48) בהקשר זה אעיר, כי כמו בדיון, גם בהודעתה במשטרה התייחסה המתלוננת לאירוע בברלין. כאמור, אירוע זה אינו חלק מהאישום, אך הואיל ודבריה במשפט עולים בקנה אחד גם עם אלה שבהודעתה במשטרה ביחס לאירוע זה, סבורני כי יש בכך חיזוק למהימנות גרסתה גם ביחס לאירוע מושא האישום (ראו עדות המתלוננת: עמודים 15-16, אל מול הדברים שמסרה במשטרה: שורות 23-32).

(49) אפנה בהקשר זה גם לתימוכין שקיים בדו"ח הפעולה (ת/1) ממועד קריאת המתלוננת למשטרה בשעה 01:30 לערך, ושם נרשם בדו"ח על-ידי השוטר בפרטי הטיפול באירוע: "הגעתי למקום יחד עם שוטר ישראלי. יצרתי קשר טלפוני עם המודיענה אשר מסרה כי לפני כחודש נפרדה מהחשוד וכי לפני כחודש ימים הנ"ל תקף אותה...".

(50) שנית: גם בעדויות הוריה של המתלוננת לא מצאתי לפקפק באמינותן. תחילה אציין, כי ר', אמה של המתלוננת, כפי ששמעה את בתה והתרשמה ממנה סמוך לאחר האירוע, העידה כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

הוא "קרע אותה מכות" (שורה 16, עמוד 77), וכי אמו של הנאשם גם לא הצליחה לעצור אותו "כי גם אמא שלו מפחדת ממנו" (שורה 18, עמוד 77).

(51) בנדון דנן, יש לשים דגש על מצבה של המתלוננת סמוך לאירוע כפי שתואר מפי הוריה עת באו לאסוף אותה מבית הנאשם. ר' העידה כי היא (המתלוננת) הייתה נסערת ורועדת (שורה 19, עמוד 71; שורה 25, עמוד 73). עוד העידה העדה, כי שמעה את המתלוננת אומרת "הוא פיצץ אותי אמא, הוא פיצץ אותי" (שורה 6, עמוד 74). עדות זו מקבלת חיזוק מעדות ס', אביה של המתלוננת, לפיה היא נכנסה לרכב כשהיא נסערת, וגם אמרה "פיצצה אותי מכות" (שורה 13, עמוד 118). לעניין משפט זה, העיד ס': "נחרט לי פה בראש את הרגע הזה, "פיצצו אותי מכות" (שורה 14, עמוד 118). האב העיד גם כן, שהיא הייתה מאוד מפוחדת ועצבנית (שורה 17, עמוד 118).

(52) גם הנאשם אישר בעדותו בחקירה הראשית שהמתלוננת הייתה ב-"סערת עצבים" עת הגיע אביה כדי לאסוף אותה, אם כי לדעתו זה חלק "מהדרמה" שהיא עשתה כתגובה לדרישתו ממנה להסתלק מהבית (שורות 4-6, עמוד 145). כבר כאן אתייחס לכך שהסבר זה של הנאשם למצבה של המתלוננת עת הגעת הוריה, אינו משכנע כלל בנסיבות העניין, שכן לא מצאתי תשובה אפשרית מניחה את הדעת על שאלה זו: בהנחה שהמתלוננת אכן עשתה "דרמה" לנאשם באותו בוקר לפני הגעת הוריה זאת ללא כל בסיס או הצדקה לכך (היינו, כלל לא חוותה אירוע תקיפה) אלא שהמניע היה חששה לאחר למקום עבודתה, אזי מדוע "דרמה" זו (שהיא מבוזמת-כביכול) נמשכה גם לאחר הגעת הוריה אשר סביר ביותר כי היו מסייעים לה בדרך כלשהי להגיע לעבודתה. בנוסף, גם אם אעלה על דעתי את האפשרות שהיא נהגה כפי שנהגה כדי להצדיק אל מול עיני הוריה את הצורך להיפרד מהנאשם, הרי גם אפשרות זאת אינה הגיונית. שכן כאמור, ההורים, מלכתחילה, לא היו שבעי רצון מקשר זה נוכח השפעתו השלילית על המתלוננת כדבריהם, ולכן לא נראה כי היה הצורך ב-"דרמה" כזאת לשם כך.

(53) אם נשוב אחורנית בציר הזמן, גם לעניין השיחה שניהלה המתלוננת עם הוריה ממרפסת ביתו של הנאשם וקראה להם לאסוף אותה משם, גם בפרט זה לא מצאתי לפקפק באמינות הגרסאות של ההורים. כעולה מעדויות ר' ו-ס', השיחה התקבלה בשעת הבוקר, שעה שבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

הם מתארגנים לקראת צאתם לעבודה. לא ברור למי מהם יועדה השיחה אך שניהם שמעו אותה. ככל הנראה זה היה ברמקול או בדיבורית ברכב. לפי עדות ר': "אנחנו שומעים צעקות ברקע ו...[המתלוננת] אומרת 'מה יש לך? תעצור, אל תרביץ לי'. אתה רוצה להרוג אותי'" (שורות 14-15, עמוד 71). בשלב מאוחר יותר בעדותה, הכחישה ר' כי שמעה בשיחה את המילה "הורג" (שורה 10, עמוד 85). לא מצאתי בזאת כדי לכרסם במהימנות הכוללת של עדות העדה אלא אינדיקציה לכך שהיא לא מנסה להאדיר את האירוע.

(54) ס' העיד ביחס לאותה שיחה בבוקר: "מקבל טלפון מ...[המתלוננת] בצרחות 'אבא, בבקשה, בוא תאסוף אותי. אני אצל XXXX. בוא או תעביר לי כסף למונית'. ואני שומע צרחות ואני שומע כאילו חפצים, כאילו 'פה, פים, פוס'. ואני אומר 'חכי לי שם, חכי לי שם, אני בא'. ו-5 דקות, רצתי עד לשם. היא חיכתה לי למטה, עם כמה, כמה בגדים ככה. והיא נכנסת ככה נסערת לאוטו" (שורות 7-11, עמוד 118). בהמשך, כאשר נשאל ס' בחקירתו הנגדית: "...ואתה אומר במשטרה 'היא צורחת על XXXX' עוזב אותי, אל תיגע בי'. אני שומע צעקות והיא אומרת לבוא לאסוף אותה או לתת לה כסף למונית". נכון, זה מה שאמרת במשטרה?", הוא השיב: "משהו כזה, זה מה שהיא אמרה לי. כן" (שורות 14-16, עמוד 122; שורות 1-2, עמוד 123).

(55) לא זו בלבד, אלא שגם לפי עדות ס', בשלב מאוחר יותר סיפרה לו המתלוננת, כי כשקיבלה מכות מהנאשם היא ניסתה להתגונן ושרטה אותו (שורות 18-19, עמוד 118) וכי הנאשם לא דאג מהמכות שלו למתלוננת אלא לשריטות שבידיו (שורות 19-20, עמוד 118). אעיר בנדון דנן, כי בדומה למתלוננת עצמה שהעידה במשטרה כי שרטה את הנאשם וגרמה לדימום בידיו (שורה 16 ב-ת/1), גם האבא לא היסס לציין כי בתו עשתה כן - דבר שהיה עלול להעמיד אותה בפני הפללה עצמית. לדידי, גם בזה יש להצביע על כנות ואוטנטיות הגרסה, הן של ס' הן של בתו.

(56) כפי שעולה מעדויות הורי המתלוננת, הם ביקשו ממנה ביום האירוע לגשת למשטרה כדי להתלונן, אך היא החליטה שלא לעשות כן. התלונה כזכור הוגשה רק ביום 20.7.2017 עקב אותו אירוע בשעה 01:30 לערך שבו נכח הנאשם ברכבו תחת ביתה ודרש ממנה לרדת כדי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

שישוחח עמה, כי אז החליטה המתלוננת כפי שניתן להתרשם, במחשבה חופשית ועצמאית, להזמין את המשטרה ולאחר מכן להגיש תלונה נגדו.

(57) כעולה מעדות ר', המתלוננת ואחותה ו' הן שתי האחיות הצעירות לצד חמישה אחים זכרים שמבוגרים מהן (שורות 15-16, עמוד 88). אין מחלוקת כי ו' יותר מבוגרת מהמתלוננת בכ- 4 שנים (שורה 17, עמוד 95 לעומת שורה 4, עמוד 13). בהינתן זאת, העובדה לפיה שוחחה המתלוננת עם אחותה ו' ביום 20.7.2017 והעובדה לפיה ו' אמרה לה להזמין משטרה (עדות ו': שורה 25, עמוד 112) - אינה גורעת מעצמאות ההחלטה של המתלוננת בנסיבות העניין. מלבד זאת שהמתלוננת כבר הייתה בגירה אז, אלא אך זה סביר וטבעי כי אח או אחות יתייעצו עם אח שמבוגר מהם, והדברים יפים שבעתיים, עת מדובר באחות צעירה שנועצה עם אחותה המבוגרת ממנה, ולא רק זו, אלא היא אחותה היחידה בין האחים הזכרים. נראה כי המתלוננת עברה תהליך מחשבתי ורגשי לא קל לאחר האירוע, עד שהבינה כי אין להשלים עם ניסיונות הנאשם לחדש את הקשר ביניהם ואולי להמעיט מחומרת מעשהו. מעדותה במשפט נראה כי המתלוננת, כיום, כבר בוחנת את הדברים שחוותה בפריזמה מפוקחת יותר; כלשונה: "כל פעם כשהייתי עוברת התעללות נפשית או מניפולציה רגשית ואז גם התעללות פיזית. זה נקודות מפנה שבהם הרגש יורד, אבל ההיגיון עדיין לא מצליח לאסוף את עצמן לקום וללכת. מקרה קלאסי של כל אישה שנייה במדינת ישראל, אגב" (עמודים 31-32).

(58) בנדון דנן, לא נעלמה מעיני גרסת המתלוננת בעדותה שלפיה היא שוחחה עם חברתה בחו"ל עת נכח הנאשם תחת ביתה וכי רק לאחר שהזמינה משטרה היא עדכנה את הוריה ואת ו' בנדון (שורות 1-3, עמוד 45), זאת אל מול עדות ו' לפיה היא האיצה באחותה להזמין משטרה (שורה 25, עמוד 112). לא התרשמתי כי מדובר בסתירה של ממש שיש בה לכרסם במה מהעדויות, אלא בפרט שולי שיכול להיות מוסבר גם בקשיי הזיכרון במרחק הזמן. הפרט החשוב בעיני הוא עדות המתלוננת שנתמכת בעדות ו', לפיה האחרונה שכרה מונית בשעות הקטנות של הלילה, מתל-אביב לתחנת המשטרה. פרט זה שעולה מהעדויות, מחזק את אמינותן.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

(59) ס' העיד כי לא אמר לבתו לגשת למשטרה ביום 20.7.2017 ואולם לדבריו: "אני תמכתי בזה, אבל היא הגיעה למסקנה שצריכה ללכת למשטרה" (שורות 14-16, עמוד 127). בהמשך העיד: "שיש מקרים שאנשים, נשים בדרך כלל צריכים להתמודד עם מצבים קשים ומחליטים לעשות את התלונה כשהם מרגישים יותר, יותר חזקים" (שורות 18-22, עמוד 127).

(60) לא התרשמתי כי הורי המתלוננת ניסו בעדויותיהם להשחיר את הנאשם או להאדיר את חומרת מעשיו. כפי שהיה ניתן להתרשם מהם דווקא, מדובר במשפחה נורמטיבית ומכבדת את עצמאות בניה. גם לאחר שנחשפו למעשה התקיפה של בתם, הם נהגו באיפוק מוחלט והותירו למתלוננת להחליט מתי להתלונן במשטרה. סביר מאוד להניח, כי הורים אחרים, יכלו לנהוג אחרת ולהגיש בעצמם תלונה מיידית.

(61) אם לא היה די בכך, ר' העידה על מקרה שבו הגיע הנאשם לבית המתלוננת אך היא סירבה לשוחח עמו. באותו מקרה, ס' אמר לנאשם כי ינסה לשוחח עם בתו ויבדוק אם היא תסכים לשוחח עם הנאשם. בסוף היא סירבה (עמודים 80-81). תיאור דומה נשמע גם מפיו של ס' (עמודים 123-125) שאף העיד כי אמר לנאשם "...אני אעזור לך. אם היא מוכנה תעלה", כלומר אם תסכים לשוחח עמו כי אז יעלה לבית (שורה 13, עמוד 125).

(62) תיאור דומה להתרחשות זו - וזה העיקר - קיים גם בעדות הנאשם (עמודים 149-150). לדבריו ביחס לאותו מקרה: "והוא איפה שהוא דיברתי אליו גבר על גבר והוא הבין אותי והוא אמר לי תשמע, בוא נעלה הביתה. אם היא תסכים לדבר איתך, באהבה ובכיף. אם לא, הבנו את הנקודה, כל אחד ילך לדרכו". יש לציין כי לא ברור מתי בדיוק אירע מקרה זה, כך למשל: לפי ר' זה התרחש אחרי הגשת התלונה (עמוד 80); לפי ס' זה התרחש אחרי אירוע ברלין (עמוד 124) ולפי הנאשם זה היה אחרי איזשהו סכסוך ביניהם (עמוד 149).

(63) בעיני, אין לייחס חשיבות רבה לעיגון הזמן של האירוע האמור, אך תוכנו וההלימה בין עדויות ההורים והנאשם כאחד, יש באלה לחזק את מהימנות עדויות ההורים, והעובדה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

שהם - אף שלא היו שבעי רצון מהקשר של המתלוננת עם הנאשם, לא נראה כי ניסו להשחיר את פניו וודאי שלא להעליל עליו סיפורי בדיות.

(64) שלישית: התכתבות של המתלוננת עם אחותה ו' באמצעות מסרונים כשעתיים-שלוש לאחר האירוע - ת/3. באותם מסרונים מתארת המתלוננת וכותבת הודעה ארוכה (בשעה 09:52) מתוכה מצוטטים משפטים אלה (שיבושי ההגהה במקור): "...עם הציפורניים הוא לא יגל להירגע מזה שיש לו צלקת וכאבים ושפיסת עור יצאה לו"; "ואז נשכח כל מה שהוא עשה מכות סטירות ושהוא מסתכל על היד הוא קולט את הנראות של זה ומפוצץ אותי"; "התקשרתי לאבא שייקח אוצי לבית הוא בא עם אמא"; "בכיתי כמו ילדה בת 5"; "הכי הרג אותי שאמא שלו עוד שלחה לי הודעה אחרי שהיחיתה וראתה אותו בהתקף של חולה רוח"; "יש לי כאבי תופת ביד"; "וכשהתקשרתי לאמא מ-XXXX הוא לקח את הפלאפון המשיך להרבית לי מול אמא שלו"; "אממא שמעה אותי צורחת ובוכה". בהודעה נוספת משעה 10:01, היא כותבת בין היתר: "ושובר אותי שהוא מסתכל על היד ומראה לכולם כמה [שם המתלוננת] בהמה שאני אומרת לו אתה מרים ידיים ובחורה מאינסטיקט תנעץ ציפורניים שתעצור".

(65) הטקסטים דלעיל מהמסרונים שבמוצג, מדברים בעדם. ריחוק הזמן בינם לבין האירוע (כשעתיים-שלוש) אין בו להקהות את עוצמת האמור בהם, ולא התרשמתי כי היה כל מניע או סיבה שהמתלוננת תרצה להעליל על הנאשם אירוע אלימות חמור בפני אחותה ו' הבגירה ממנה, באותו בוקר דווקא, אם וככל שלא היו דברים מעולם כגרסת הנאשם. ו' העידה כי היא הבינה אז "ששוב" הנאשם "איבד את זה או ראה שחור בעיניים, מסיבה שהיא לא מוצדקת בעליל" (שורות 1-2, עמוד 102).

(66) לעניין מסרונים אלה, גם כאן, לא נעלמה מעיני כאמור שעת שליחתם (כ-3 שעות לאחר האירוע) משמע לאחר שכבר סיימה את נסיעתה עם הוריה. לעומת זאת בעדותה בדיון, העידה המתלוננת כי שלחה את ההודעות "כבר מהרכב של ההורים" (שורה 22, עמוד 18). ברם, באותה עדות נראה כי המתלוננת הסתייגה במעט ביחס לשעת שליחתם שכן התחילה את המשפט במילים "אם אני לא טועה", כך שלא נראה כי נעשה כאן ניסיון לאי-אמירת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

אמת. בכל אופן, גם אם אניח כי המתלוננת לא אמרה אמת לעניין פרט זה או גם ביחס לפרט שבסעיף 58 לעיל - ואיני קובע כך - הרי "לא כל עד שמסקר או טועה בחלקים מעדותו, יש לקבוע כי אינו דובר אמת בגרסתו המרכזית, ומכאן מלאכתה של הערכאה הדיונית, לבוד את התבן מן הבר, ולעיתים, כשיש צורך, אף להשתמש בכלל של "פלגין דיבורא" [ע"פ 511/11 סאלח מריסאת נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (14.3.2012)].

(67) רביעית: הנאשם אינו מכחיש כי באותו בוקר היה ויכוח בינו לבין המתלוננת עת ניסתה להעירו מספר פעמים. לפי עדותו במשפט: "אני כן צעקתי, אני כן הרמתי את הקול, אני כן חטפתי את הפלאפון. אני כן התעצבנתי שראיתי את היד שלי וביקשתי ממנה לעזוב. בחיים לא הרמתי עליה יד" (שורות 8-10, עמוד 139; ראו גם: שורות 22-23, עמוד 144). נזכיר, בתשובתו לאישום (בדיון מיום 9.11.2020) הודה הנאשם בסעיף 2 באישום ואישר בין השאר, כי לקח את הטלפון של המתלוננת. ברם, בהמשך עדותו, חזר בו הנאשם והכחיש כי לקח את הטלפון של המתלוננת באירוע מושא האישום. לדבריו, הוא עשה כן באירוע שבברלין (עמודים 189-191). סניגורו הבהיר כי אמנם נרשמה הודאה בסעיף 2 אך לא יוחסה כל חשיבות ללקיחת הטלפון (עמוד 192).

(68) נוסף לתיאור אירוע התקיפה, מצאתי ליתן אמון מלא גם בגרסת המתלוננת ביחס לחומרת פגיעתה. המתלוננת העידה, כי הנאשם זרק עליה נעל שפגעה בה (שורות 12-13, עמוד 17), וכי כאשר החל לתת לה סטירות "קרע לי את השרשרת וסימנים גם בצוואר" (שורות 23-22, עמוד 17), זאת בנוסף לתפיסת ידיה אשר גרמו לה "כאבי תופת" (שורה 25, עמוד 21). בהמשך העידה כי הייתה עם "צוואר אדום" (שורה 2, עמוד 20). באחד המסרונים (3/ת) ששלחה המתלוננת ל-ו' כשלוש שעות בלבד לאחר האירוע אמרה: "יש לי כאבי תופת ביד". גם בעדותה במשטרה מסרה המתלוננת, בין היתר, "זרק עליי דברים נעל שפגעה בי בצוואר, קרע לי את השרשרת לחלוטין" (שורה 14), וכי כשתפס לה את שתי הידיים היו לה כאבי תופת (שורות 14-15). המתלוננת העידה כי לא נזקקה לטיפול רפואי-פיזי אלא לטיפול נפשי (עמוד 20).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

(69) להתרשמותי, לא רק שגרעין גרסת המתלוננת ביחס לאירוע והפגיעה הגופנית בה הותרו רושם אמין, אלא שגם פרטים נוספים שבפריפריה לאירוע מבחינה ראייתית (כגון: האירוע בברלין, האירוע שבו הגיע הנאשם לבית המתלוננת ושוחח עם ט', ועוד) נמצאו אמינים ומחזקים את מהימנות הגרסה שלה ביחס לאירוע מושא האישום. עדויות יתר עדי התביעה, הותרו רושם אמין.

(70) גרסת ועדות הנאשם במשפט, לעומת גרסאות ועדויות המתלוננת ועדיה כאמור, לא הותרה רושם אמין ואין בידי לקבלה. להלן נימוקי.

(71) ראשית: באופן כללי, בניגוד למתלוננת ועדיה, הנאשם כן מייחס למתלוננת שקרים, סיפורי "חצי אמת", ולדבריו תמיד היא הסתירה מהמשפחה שלה (שורות 24-25, עמוד 160), וביחס ליום האירוע, לגישתו היא עשתה "דומה". כיום מתברר, כי היא הצניעה את מורכבות יחסו של הנאשם כלפיה שכן היא הייתה מאוהבת בו, וכדבריה, הוא הפעיל מניפולציות רגשיות כלפיה. משפחתה ששמעה על אירועי האלימות בברלין וגם בביתו, לא אצו רצו להגיש תלונות במשטרה. הם כיבדו את רצון בתם שלא להתלונן, הימנעות זו מצדם סבורני שאין בה כדי לכרסם במהימנות תיאוריהם.

(72) שנית: בהודעתו במשטרה (ת/4 - הודעה שנגבתה בשעה 04:06) בהתייחסותו המידית לחשדות שהוטחו לפניו, מסר הנאשם כלהלן (שורות 8-24):

"... היא הייתה אצלי בת בית לפני שלושה שבועות נסענו לים המלח ילינו היינו בים חזרנו כשחזרנו ירדנו אצלי בבית הלכנו לישון היינו עייפים למחרת הייתה צריכה לקום בשש בבוקר היתה צריכה שאני אקח אותה הביתה להתארגן. לא יודע מה עבר עליה באותו בוקר קמה עצבנית לחוצה חשבה שלא תספיק, היא מסוג האנשים שעושה דרמה מכל דבר. הבוקר טוב שלי היה בצעקות, אולי כי לא קמתי. איזה בנאדם אוהב לקום בצעקות, במקום חיבוק ונשיקה בבוקר. קמתי שטפתי פנים ובמקום להתחיל היום נפלתי למיטה אני צריך דקה שתיים להירגע, תני לי רגע דקה. היא לא אהבה את זה התחילו קצת צעקות "רק העבודה שלך חשוב לך, הבטחת" וזה לא נכון (ה.ח חושב) היא דפקה לי איזה איום כדאי לך לקום או שזה ייגמר איום של פרידה כזה, אמרתי לה תסתלקי מהבית קחי מונית. אף אחד לא אוהב שמתקשרים אליו ככה, מאז יש דממה היא חסמה אותי אני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

אותה. חשבתי שזה ייגמר שם, תמיד היינו און ואוף ותמיד חזרנו חשבתי
שהיא צריכה כמה ימים להירגע, אולי יש לה משהו אחר לא יודע..."
(ההדגשות אינן במקור)

(73) בפתח חקירתו כאמור, הוצג לו החשד נגדו באופן ברור ומפורש "תקיפה סתם-בן זוג ואיומים, בכך שתקפת את בת זוגך לשעבר... ב-28.6.17 בביתך..., וכן בברלין ובמקרים נוספים ואף איימת עליה. כל זאת בניגוד לחוק".

(74) בשום מקום בשלב זה בחקירה לא הזכיר הנאשם, כי המתלוננת שרטה את ידיו בציפורניה וכי זרק לכיוונה נעל כלשהי. הוא התייחס לנושאים אלה לראשונה רק לאחר שהחוקר שאל אותו מפורשות על זריקת נעל שפגעה בצוואר המתלוננת, תפיסת ידיה ושריטת ידיו, רק אז השיב הנאשם כי ידיו אכן דיממו וכי לדבריו: "התעצבנתי וזרקתי כפכף שהיא לצד המיטה שלא פגעה בה" (שורות 29-30 ב-4/ת). לא ברור כלל מדוע נושאים אלה לא נזכרו עוד בהתחלה, שעה שהנאשם עצמו סבור שהוא הקורבן (שורה 21, עמוד 174) ולא התוקף. הנאשם אישר בדיון כי בחקירתו הוא לא סיפר את כל האמת (שורה 25, עמוד 157 ושורות 1-2, עמוד 158).

(75) ניסיונו בעדותו להסביר זאת בכך שלא רצה להניח לפני החוקר את כל המגרעות שהיו בקשר בינו לבין המתלוננת, כי היחסים ביניהם הם רק ביניהם - אינו משכנע ולא הגיוני בנסיבות העניין. שכן הרי הנאשם כבר נחקר עקב תלונה שהוגשה נגדו והחשד נגדו הוטח לפניו באופן מפורש. הנאשם אמר בדיון "אני לא ידעתי שהיא סיפרה את הכל. אני לא יודע שהיא היתה שם לפני" (שורות 19-20, עמוד 160). תשובת הנאשם אינה הגיונית, שכן כאמור, הוטחו לפניו בין היתר חשדות לאירועים ספציפיים שהיו בביתו ובברלין. ביחס לאירוע בבית היו עדים לו, רק הוא, המתלוננת ואמו, אז מניין למשטרה המידע אודות אירועים אלה.

(76) שלישית: גם הסברו של הנאשם שלא רצה בחקירתו במשטרה "לטבך" את המתלוננת (שורה 16, עמוד 157; שורה 9, עמוד 163) או כדבריו בעדותו לא להוסיף "שמן למדורה" (שורה 19, עמוד 167; שורה 7, עמוד 169) - אינו משכנע בנסיבות העניין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

(77) ניסיון החיים מלמד כי ככלל, מעמד חקירה של חשוד או חשודה במשטרה בגין אירוע תקיפה של בן/בת זוג, יכול להוות נקודת משבר עמוקה ביחסי האמון בין בני הזוג. בנסיבות כגון-אלו, מצופה ואך טבעי היה כי החשוד, ככל שהוא אכן הקורבן ולא התוקף, כי יפרוש בחקירתו את כל האמת שבעיניו כדי להדוף את חשדות הכזב-כביכול המוטחות נגדו.

(78) במקרה לפנינו, שעה שהנאשם גרס ועודנו גורס כי המתלוננת שיקרה ומשקרת ושעה שהוא מאמין, כי הוא הקורבן של אירוע אלימות (שריטת ידיו עד ירידת דם - שורה 17, עמוד 163) ולא היא, ושעה שהמתלוננת כבר "סיבכה" אותו לכאורה בעצם הגשת התלונה נגדו עד שהובא לסיטואציה של חקירה תחת אזהרה - בהינתן כל אלה, ומאחר והתרשמתי שהנאשם הוא אדם בוגר ואינטליגנט, הרי עם כל הקושי מעצם מעמד החקירה, מצופה היה כי עוד בפתח חקירתו יסביר לחוקר שהוא זה שהותקף פיזית ולא להיפך, הרי עסקינן באירוע ספציפי וממוקד שהתרחש בביתו.

(79) ככל שעודו חס עליה, בין מתוך אהבה ובין מתוך רחמים, הרי די בכך שלא הגיש תלונה נגדה כדי לא "לסבך" אותה לכאורה, אך אין בזאת הסבר מניח את הדעת מדוע גרסתו בנדון ולפיה הוא המותקף ולא התוקף, הוצגה רק בהמשך כשנשאל על האלימות שהפעיל ולא בהתייחסותו כבר בפתח החקירה.

(80) זה המקום להזכיר, לשם ההקבלה, כי גם בדיון לפני, במסגרת שמיעת פרשת ההגנה, בחקירתו הראשית ותיאורו את מסכת האירועים, הנאשם לא הזכיר כלל נוכחותה של נעל או כפכף במסכת האירועים ואיזה שימוש עשה בה. רק בחקירתו הנגדית, עת נשאל על כך מפורשות הוא אישר כי היה כפכף ליד המיטה והוא "העיף" את זה, כדבריו: "כמו שאתה נותן אגרוף לשולחן", העיף את זה לכיוון הכוננית שלו אך לא לכיוון המתלוננת, הוא תיאר זאת: "העפתי את זה כאילו בדבאק, למה אני צריך להתעורר ככה? למה אלוהים, למה זה מגיע לי ככה?" (עמוד 172, ושורות 2-3, עמוד 173). כאשר נשאל מדוע לא הזכיר את זה בחקירתו הראשית, הוא השיב כי לא נשאל על כך (שורות 6-10, עמוד 173).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

(81) רביעית: תיאור סדר ההתרחשויות ביחס לאירוע מושא האישום, נראה שהוא שונה במידה לא מבוטלת בין הודעת הנאשם במשטרה לבין עדותו במשפט. לפי דבריו במשטרה (שורות 14-15), הבוקר של הנאשם החל בצעקות מצד המתלוננת, וכי אז הוא קם ושטף את פניו, ולפי דבריו: "במקום להתחיל היום נפילתי למיטה אני צריך דקה שתיים להירגע, תני לי רגע דקה". עוד לפי דבריו, המתלוננת לא אהבה את זה ואז התחילו "קצת" צעקות. בשורה 28 בהודעתו, הוא אומר כי "מה שהיה שם היא ניסתה להאיץ בי שאני אתארגן מהר והיא תפסה לי את היד ככה עם הציפורניים ואז ירד לי דם. התעצבנתי וזרקתי כפכף שהיא לצד המיטה שלא פגעה בה". מכל אלה ניתן להבין, בין היתר, כי תחילה קם הנאשם משנתו, שטף את פניו אך שוב חזר למיטה. נעיצת הציפורניים הייתה כשניסתה המתלוננת "להאיץ" בו להתארגן. בשום מקום בהודעה לא תוארה פעולת משיכה מהמיטה. הנאשם התעצבן לאחר שהבחין בדם על ידו עם השריטות.

(82) ברם, באופן שונה לתיאור זה שבמשטרה, בעדותו במשפט העיד הנאשם כי מיד עם פתיחת עיניו כבר משכה אותו המתלוננת מהמיטה, ניסתה לגרור אותו וגרמה לו לדמם, או כלשוננו: "אני זוכר שפתחתי עיניים והיא פשוט ניסתה לגרור אותי מהמיטה" (שורה 18, עמוד 141), בהמשך שב והזכיר: "עוד לא פתחתי עיניים" (שורה 5, עמוד 142) וכאשר נשאל מדוע ירד אחריה, הוא השיב: "למה ירדתי אחריה ? למה באופן שהיא משכה אותי מהמיטה היא גרמה לי דם על היד" (שורות 2-3, עמוד 144). בעמוד 164 תיאר זאת שוב: "אני זוכר שפתחתי עיניים והיה איזה סצנה של צעקות כאילו רק העבודה שלך חשובה לך. תקום עכשיו, אם לא זה נגמר. או משהו כזה. ובאה אליי למיטה וניסתה למשוך אותי. וכנראה עם המשיכה שלה היא הכאיבה לי והורידה לי טיפה דם. ואני הדבר הראשון שפתחתי, שראיתי כשפתחתי עיניים ראיתי צעקות ושריטה שלי, שריטה שלה על היד שלי". לפי תיאור זה, ברגע שפקח את עיניו, כבר משכה אותו המתלוננת מהמיטה, שרטה אותו ודימם. שטיפת הפנים הייתה רק לאחר מכן (ראו והשוו: שורות 1-4, עמוד 172).

(83) דומה כי נושא השריטות והדימום אינו פרט שולי בהתרחשות האירועים, הרי הוא העיד כי היה בהיסטריה עקב השריטות (שורה 10, עמוד 189), אם כי לגרסתו הוא לא נהג ב אלימות. מלבד זאת שלא ברור כלל מדוע נושא זה לא זכה לאזכור בפתח תשובתו לחשדות שהוטחו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

לפניו במשטרה, אלא שגם, לעומת גרסתה העקבית של המתלוננת בדבר תיאור התרחשות האירועים (והיא כזכור לא הסתירה כי שרטה את הנאשם שתפס את ידיה בכוח), גרסתו אינה עקבית ויש סתירה בפרט מהותי.

(84) חמישית: בעדותו במשפט העיד הנאשם, כי לא סיפר במשטרה את הכל, כי זאת הייתה שעת לילה ולא רצה להוסיף שמן על המדורה, כך כלשונו (עמוד 169). הוא העיד גם כי רצה לקצר ולסיים את החקירה במהירות על מנת שיספיק להגיע לעבודתו אותו בוקר, או כלשונו: "כל מה שהיה חשוב לי באותו רגע זה לחזור לפגישה החשובה ב-09:30 בבוקר בסניף... ולהיות הכי XXXX שאני יכול, כאילו כלום לא קרה" (שורות 18-20, עמוד 164; ראו גם: שורות 22-23, עמוד 157; שורות 22-23, עמוד 157; שורות 3-4, עמוד 159).

(85) הסבר זה של הנאשם אינו משכנע כלל. ראשית - אין תיעוד בחקירתו שהוא מבקש לדחות את החקירה נוכח שעתה. שנית - גובה ההודעה לא נחקר במשפט. שלישית - החשדות שהוטחו בפניו היו ביחס לאירועים ספציפיים ממוקדים. הרושם שנוצר הוא הפוך, ולפיו נראה שהנאשם רצה להסתיר מדעת פרטים ככל הנראה מחשש שזה עלול להפליל אותו. לעניין שעת החקירה (שעה 04:00 לפנות בוקר) אל מול העובדה שהנאשם היה אמור לסור לעבודתו אותו בוקר, וטענותיו בנדון, הגם ניתן להבין את הקושי במעמד זה ויש מקום גם להבין את תחושות הנאשם באשר למעמד זה, אך כל נשכח שאין מדובר בחשוד שהוקם ממיתו והוזמן לחקירה בשעה המוזכרת, אלא הוא היה ברכבו בשעה 01:30 מתחת לבית המתלוננת ומבקש לשוחח עמה.

(86) שישית: לעניין השרשרת - עדות המתלוננת לפיה עקב התקיפה נקרעה השרשרת שלה, גם נתון זה כיתר רכיבי גרסתה - לא מצאתי לפקפק בו. לעומת זאת, התייחסות הנאשם בעדותו הראשית לעניין זה אינה משכנעת. כאשר נשאל איך נקרעה השרשרת, הוא השיב שאין לו מושג (שורות 15-20, עמוד 145), אך בהמשך כאשר נשאל על-ידי בית המשפט מה התייחסותו לשרשרת, הוא השיב "שזה לא זהב אמיתי" (שורות 24-25, עמוד 145; ראו גם עמוד 218). העובדה שנושא השרשרת ככל הנראה אינו נזכר בהודעת ר' במשטרה (כפי שעולה מעדותה בחקירה הנגדית), אינו גורע ממהימנות הגרסה. ר' העידה במשפט שידוע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

לה כי הנאשם קרע את השרשרת של המתלוננת, ועל השאלה מדוע זה אינו מוזכר בהודעתה במשטרה, מדבריה ניתן היה להבין כי נושא זה הוא שולי אל מול הפגיעה הפיזית בבתה, כדבריה: "אם שרשרת נקרעה והלכה לאיבוד ולא יודע מה. אדוני, השרשרת זה כסף, הילדה שלי זה אוצר. או.קיי?" (שורות 9-10, עמוד 92). תשובת העדה הגיונית.

(87) על-יסוד זאת ולאחר שהתרשמתי מעדות הנאשם - אשר הִרְבֵּה בתשובותיו בחקירה הראשית לשוב על השאלות שהופנו אליו¹ - לא מצאתי לקבלה כגרסה אמינה. הנאשם לעומת המתלוננת, ניסה לטעון כי המתלוננת עשתה "זרמה", וכי נעשה "פיל מזבוב" (שורה 21, עמוד 151; שורה 25, עמוד 159; שורה 23, עמוד 222). ברם, כאמור, לא כך משתקף מחומר הראיות.

(88) נוסף על האמור, סבורני כי גרסת הנאשם נחלשת עד מאוד גם מכיוון אחר, אי-זימון אמו לעדות. בנושא זה, אין מחלוקת, כי אמו של הנאשם הייתה עדה לחלק מהתרחשות האירועים בין הנאשם למתלוננת בקומה התחתונה (דברי הנאשם: שורה 1, עמוד 8; שורות 22-25, עמוד 175); עדות המתלוננת: שורה 24, עמוד 22). לפי עדות המתלוננת, האמא אף ניסתה להרגיעו אך ללא צלחה (שורות 23-24, עמוד 17; שורה 2, עמוד 23). בדיון מיום 26.7.2020 הודיע הסניגור, בנוכחות הנאשם, כי עדי ההגנה יהיו הנאשם ואמו (שורה 26, עמוד 7).

(89) ברם, האמא לא התייצבה לעדות בבית המשפט וגם לא נתבקשה כל דחיה לשם זימונה לעדות. הסברו של הנאשם בדבר אי-התייצבות האמא ולפיו היא אישה מבוגרת, אינה מרגישה בטוב וגם לא זומנה! (שורות 3-4, עמוד 183; שורה 8, עמוד 224), אינו ברור ולא משכנע. בנסיבות לפנינו, סבורני כי אי-העדת האמא יש בה להיזקף מבחינה ראייתית לרעת הנאשם. האמא ראתה את המתרחש, שמעה את חילופי הדברים, בכלל זה, היה ביכולתה להעיד גם על הלך רוחם של בני-הזוג ומצבם הפיזי והרגשי הן של המתלוננת הן של

¹ ראו לדוגמא: שורות 3-4 ו-22-21, עמוד 135; שורות 19-20 ו-24-25, עמוד 136; שורות 10-11 ו-22-23, עמוד 137; שורות 21-22, עמוד 139; שורות 23-24, עמוד 143; שורות 1-2 ו-10-11, עמוד 144; שורות 7-8, 11-12 ו-14-15, עמוד 145; שורות 1-3, 7-8 ו-22-23, עמוד 149; שורות 11-12, עמוד 150; שורות 6-7, עמוד 155.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

הנאשם. מעיון במסרונים שבמוצג ת/3 עולה שהמתלוננת כתבה ל-1' כי אמו של הנאשם אף שלחה לה הודעה לאחר האירוע. יוצא אפוא, שחרף הרלבנטיות שלה, לא זומנה לעדות על-ידי הנאשם ולא הונח הצדק סביר לאי-העדתה.

(90) זה המקום להזכיר, כי לעומת המאשימה, נאשם בפלילים אינו חייב לחשוף את ראיותיו לפני פרשת התביעה. בעניין ע"פ (המחוזי - ב"ש) 7267/98 ציון לגזאל נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.5.1999), נקבע בין השאר, כלהלן:

"עולה, כי בניגוד גמור לשוויון הצדדים בחובת הגילוי במשפט אזרחי, במשפט פלילי על התביעה "לגלות" ואילו נאשם רשאי "להסתיר". ההבדל נעוץ בעקרונות של סדר הדין הפלילי. לפיהן נטל העשייה על התביעה, גם בסדרי דין, ולא ניתן לכפות על נאשם פעולה דיונית. מחובת התביעה לגלות את הכל ואסור לה להפתיע נאשם (ראה סעיף 77 לחוק סדר הדין הפלילי). מנגד נאשם רשאי להפתיע את יריבו ולא ניתן לדרוש ממנו לשחק בקלפים גלויים"

(91) לפיכך, גם אם לא היה מודיע הנאשם בתשובתו לאישום מי יהיו עדיו במשפט, הרי שעה שנקבע דיון לשמיעת פרשת ההגנה, מצופה היה שהנאשם וכל עד מטעמו יתייצבו. יותר מזה, גם אם לא סבר הנאשם מלכתחילה להעיד את אמו, הרי שעה שהסתיימה פרשת התביעה ונראה כי באמתחת המאשימה כבר קיים מארג ראיתי משמעותי ורציני, היה ביכולתו להודיע ולבקש באותו מעמד שפרשת ההגנה תישמע במועד אחר אליו תזומן אמו. לא כך עשה. על כן, לדידי, הואיל והאמא היא עדה רלבנטית, אי-זימונה על-ידי הנאשם ואי-העדתה מטעמו, יש בנסיבות אלו לבסס את החזקה הראייתית לפיה אם היא הייתה מעידה במשפט, עדותה הייתה תומכת דווקא בגרסת המאשימה.

(92) בעניין ע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013), נקבע בין השאר, כלהלן:

"ההלכה לפיה יש לייחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד הייתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה [ראו למשל: פסק דינו של השופט י' קדמי ע"פ 712/94 ג'בארי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(2) 332, 337 (1995) והאסמכתאות הנזכרות שם]. לכן, רשאי היה בית המשפט המחוזי להסתמך בנסיבות העניין על נקודת המוצא לפיה אם היה מעיד מי מבין חבריו של המערער הוא היה מעיד כי לא שהה עם המערער בעת הרלבנטית"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

(93) נוסף על הנימוקים דלעיל, אציין כי ממכלול החומר הקיים בתיק, עולה כי למעשה, אין מחלוקת שהמתלוננת הכירה את הנאשם עת היה בקשר כלשהו עם אחותה ו'. אין מדובר בקשר רחוק. קו ההגנה ככל שהוא גורס כי התלונה והאירוע הם סיפור בדיה או עלילה של משפחת המתלוננת, בראשה ובעיקר אחותה ו' (כפי שניסה הנאשם להדגיש בסוף חקירתו הנגדית) בין ממניע של נקם, קנאה או כל מניע אחר - תזה זו אינה סבירה בנסיבות העניין.

(94) ראשית: כפי שהיה ניתן להבין מעדות ו' היא ידעה על מערכת היחסים בין אחותה לבין הנאשם כשנה לאחר שאלה התחילו (שורה 4, עמוד 105). אין מחלוקת שתקופה ארוכה לאחר מכן, ו' אף נסעה עם המתלוננת והנאשם לטיול בברלין. סביר ביותר להניח כי לו היו רגשי קנאה או נקם מצד ו' כלפי הנאשם או אחותה, היא לא הייתה ממתינה מספר שנים על מנת להאיץ באחותה להתלונן נגד הנאשם או אף להתלונן בעצמה עם היוודע אירוע התקיפה בברלין, ומקל וחומר, שלא הייתה משתתפת איתם בטיול בחו"ל.

(95) ו' העידה לפני כי כל שהפריע לה בקשר האמור בין אחותה לבין הנאשם הוא שהראשונה הסתירה ממנה דברים ולא עצם קיום הקשר או טיבו, כדבריה: "מה שהפריע לי זה שאחותי מסתירה ממני דברים, לא התוכן שלהם" (שורות 15-16, עמוד 106). היא הכתירה אותה "אחותי הקטנה", "המלאך שלי" (שורות 16-19, עמוד 106). עדות ו' במשפט, מלבד זאת שהותירה רושם אמין לחלוטין, אלא שהיא גם עולה בקנה אחד עם הגיונם של הדברים וההרכב המשפחתי של משפחת המתלוננת כפי שעמדתי עליו קודם. מכאן, בהינתן הרכב משפחתי זה, אין בהכרח כי קנאה ותחרותיות ישררו בין האחיות, אלא גם סביר והגיוני שהיחס ההדדי ביניהן יהיה מבוסס על איכפתיות, חמימות ופתיחות גם בעניינים האישיים כגון מערכות יחסים אישיות וכו'. אם לא די בכך, ו' העידה בצורה צלולה והחלטית - שלא הופרכה על-ידי ההגנה - כי אין ולא היה לה כל רגש כלפי הנאשם, וכדבריה: "ואני אומר את זה שוב, אין לי ובזמנו גם לא היה לי ועוד לפני ש[המתלוננת] התחילה לצאת עם XXXX, כל סוג של רגש אליו" (שורות 5-6, עוד 108).

(96) לא התרשמתי כי למתלוננת או ל-ו' היה אינטרס לשקר במשפט. נזכיר, תחילה לא רצתה המתלוננת להתלונן כנגד הנאשם חרף מעשיו, אלמלא "הטריגר" מיום 20.7.2017

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18-11-53059 מדינת ישראל נ' פלוני

וניסיונותיו לחדש את הקשר ביניהם, כל זאת ללא נטילת אחריות. נזכיר עוד, התלונה הוגשה בעיקר בגין תקיפה ולא הטרדה, ללמדך שזה הדבר שהציק למתלוננת באופן כן ואמתי². עובדה זו מכרסמת את טענת ההגנה לפיה מדובר בסיפור שקרי של המתלוננת, שכן נראה, כי לו אכן כל שחפצה המתלוננת הוא להרע לנאשם, הרי לא הייתה צריכה "להתאמץ" ולספר סיפור דמיוני, כל זאת תוך נטילת סיכון ממשי מפני אחריות פלילית. נראה שהיה יותר קל ופשוט לפניה להתלונן, לו חפצה בכך, בגין אירוע קל יותר, כגון הטרדה, תלונה שהיא קלה יותר לבירור עובדתי וראייתי שעה שהנאשם עוכב על-ידי שוטר מתחת לביתה בשעה 01:30 לערך.

(97) לא זו בלבד, ישאל השואל, גם אם נניח שהמתלוננת אינה דוברת אמת, מדוע בחרה להתלונן נגד הנאשם בגין אירוע התקיפה דווקא, שהתרחש בביתו והעדים לו הוא ואמו, תוך נטילת סיכון שעדויותיהם לא יתמכו בגרסתה. בהקשר זה, נראה כי המתלוננת הייתה מודעת לאפשרות שאמו של הנאשם לא תתמוך בדבריה, כלשונה: "אני לא אצפה ממנה שתגיד דבר אחד נכון לגבי כל מה שאני אומרת אני ראיתי את ההתנהלות. זה הילד שלה, היא תגבה אותו תמיד. הכל בסדר" (שורות 17-18, עמוד 66).

(98) בנוסף, לפי עדות המתלוננת במשפט, גם לאחר התלונה היא נפגשה עם הנאשם ואף היה ביניהם קשר אינטימי בחלק מהמפגשים, אך הקשר הרגשי, למצער מצדה, לא היה כבעבר. היא ניסתה לעשות לו טוב ולבטל את התלונה נגדו. בהינתן כל אלה, וכל האמור לעיל, נשמטת הקרקע תחת קו ההגנה שכופר באירוע התקיפה וגורס כי התלונה שביסודו היא למעשה, תוצר של עלילה, סיפור בדיה או מזימה מצד המתלוננת או מי ממשפחתה. לאור כל זאת, לא מצאתי כי יש במוצג 1/1 כדי לשנות במאזן הראייתי דלעיל.

סיכום

(99) כאמור, הנאשם הועמד לדין בגין תקיפת המתלוננת ביום 28.6.2017 תוך גרימת חבלה ממשית, הכל כמפורט בכתב האישום. הנאשם כפר באישום.

⁽²⁾ ראו שאלתי בנדון ותשובת הנאשם, עמודים 209-210

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 53059-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

100) שמעתי בקשב רב את המתלוננת, בני משפחתה ואת הנאשם. המאשימה, באמצעות עדויות עדיה, הניחה תשתית מהימנה ומבוססת שמוכיחה את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. כפי שדנתי בזה לעיל, גרסת הנאשם לוקה בקשיים רבים ובעיקר, לא נתתי בה אמון. בסוף דיון ההוכחות, שיתף הנאשם את בית המשפט בתחושותיו והכיזר עצם קיום ההליך הפלילי נגדו מעיק עליו, לדבריו זה פגע בו "ברמה אלוהית" (שורות 19-20, עמוד 140). ללא ספק בלבי, הנאשם אמר את הדברים מדם ליבו. עם זאת, האירוע מושא האישום אינו פיל שנעשה מזכוב ולא דרמה, ודאי לא מבוזימת. הוכח כי מדובר באירוע אלימות קשה שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, שכללה זריקת נעל שפגעה בה, תפיסת ידיים וסטירות. מעשים אלה נעשו כשהמתלוננת במבצרו של הנאשם ולעיני אימו, ללא כל מורא מהדין ומהנורמות הבסיסיות שמתחייבות ביחסים בין אדם לאדם, כל שכן, בין חברים או בני זוג. זאת ועוד, מעשיו של הנאשם היו מלווים בצעקות והשמעת דברי גידופים כלפי המתלוננת, שלא היה בהם אלא להעליב ולהשפיל את הקורבן.

101) על-יסוד חומר הראיות שהונח לפני, התרשמותי מעדויות העדים, קובע בזאת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ומרשיעו בביצוע העבירה בה הואשם, עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית לבן זוג, לפי סעיף 382(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הערה: הכרעת הדין ניתנה ביום 22.4.2021.

ניתנה היום, כ"ד אייר תשפ"א, 06 מאי 2021, במעמד הצדדים

מוחמד חאגי יחיא, שופט